

Спасибі, що живі!

Евген ТИЩУК.

Днями Одеса зустрічала своїх героїв, прикордонників і військових, котрі провели три тижні в так званому секторі «Д», який журналісти охрестили «Довжанським котлом». Під атаками сепаратистів і безперервним артобстрілом з боку Росії воїни мужньо охороняли кордон, зриваючи спроби переправити озброєння і боєприпаси для сепаратистів. За нашими силовиками полювали снайпери, обстрілювали їх з мінометів і «Градів», але вони відійшли, тільки отримавши наказ полишити місце дислокації. Як це, пройти через пекло і вижити?

У зоні АТО наші захисники перебували фактично два місяці. За добу в них стріляли з «Градів», мінометів і гармат, у середньому більш як 200 разів. Одеським прикордонникам доводилося харчуватися мізерним сухпайком, їздити по воду на БТРах і рятувати урожай на полях Луганщини. Про це і не тільки йшлося в Одеському кризовому медіа-центрі, гостями якого були учасники бойових дій, офіцери Південного регіонального управління Держприкордонслужби **Олександр ДЕМЧЕНКО** і **Андрій БіЛОБОРОДЧЕНКО** (праворуч на знімку).

Зустріч прикордонників в Одесі

Під перехресним вогнем

Вогонь по українських військах вела з двох боків. «Ми не відстрілювалися, коли вогонь вівся з території Росії. Ми намагалися знищити вогневі точки противника тільки тоді, коли обстріл вівся з території України», – пояснює підполковник Андрій Білобородченко.

За його словами, над головами прикордонників постійно літали безпілотники: «Декілька штук ми збили, усі вони російського виробництва. Ми вже знали: якщо пролетів безпілотник, чекай обстрілу», – каже прикордонник. І відбувалося це, як правило, за графіком, у середньому чотири години щодня.

Поряд з одеськими прикордонниками пліч-о-пліч стояли й миколаївські десантники із 79-ї аеромобільної бригади. Без них захистити кордон було б проблематично.

«Вони знали, як вогнювати, а ми знали, як охороняти кордон. Сукупність цих знань та наш досвід допомогли нам виконати поставлене завдання і вижити в екстремальних умовах», – вважає Білобородченко.

Доводилося витримувати і психологічні атаки. «Під час першого чотиригодинного обстрілу загинули четверо наших товаришів. Відразу після припинення вогню з російського боку на пункті пропуску відкрилися ворота. Вони думали, що ми туди побіжимо, але ніхто з наших не перейшов на їхній бік», – доповнив бойового колегу підполковник Олександр Демченко.

А коли наші прикордонники звільнили від терористів пункт пропуску «Довжанський», то зіткнулися із «сюрпризом». Уся територія пункту була замінована саморобними, але дуже «злыми» мінами: звичайні залізни відра, наполовину залиті бетоном, зверху – тротил і великі металеві предмети для максимального ураження. Усі міни були з'єднані між собою і мали рвонуту, щойно повернуться українські силовики.

Як з'ясувалося, мінерами були «специ» з Росії, але ворожі плани не спрацювали завдяки пильності військовослужбовців.

Миттевості «Довжанського котла»

«Жужа нервує – чекай на біду!»

Фельдшер Сергій Гончаренко та його маленький песик Жужа

Від осколків, які буквально пронизували все навкруги, дуже складно було сховатися. Цікавлюся в Андрія Білобородченка, що допомагало вижити?

«Спочатку проти нас працювали снайпери, потім нас обстрілювали з мінометів, після чого доходила черга до «Граду». Звісно, було дуже страшно. З часом звикли до обстрілу, навчилися робити захисні споруди, правильно техніку розосереджувати. Так і виживали», – розповідає офіцер.

Допомагали нашим військовим і місцеві жителі. Вони, до речі, були дуже здивовані, що «люди в погонах» розмовляють російською і поведяться по-людськи, адже російське телебачення без кінця стверджувало, що «на Донбас їдуть бандерівці, фашисти».

За словами співрозмовників, «місцевим жителям так перекрутили інформацію, так споганили світогляд», що переконати їх у протилежному було дуже не просто, поки не допоміг один випадок.

Місцеві попросили дозволити їм зібрати врожай з полів, що межували з місцем дислокації прикордонників.

«Запам'яталася картина: жовте пшеничне поле, сонячний день, полем їздять комбайни, і раптом поряд з машинами починають рватися снаряди. Дивом усі залишилися живі. Тоді мешканці селища Довжанське зрозуміли, що в них стріляють не українські бійці, а найманці й росіяни. І почали нам

допомагати. Один фермер уже за півгодини доставив цілий КамАЗ мішків для наших укріплень. Привезли великі ємності для води, тому що з її забезпеченням було важко – кожен виїзд за водою – як бойовий, їде бочка і декілька БТРів», – розповідає Олександр.

Прикордонники з особливою повагою згадували їхнього фельдшера Сергія Гончаренка. Він завжди був на передовій, надаючи допомогу пораненим, навіть коли інші сиділи у бліндажах.

«Це справжній герой. Підірвався на фугасі, отримав контузію, але відмовився від госпіталізації. Одужавши, вже через тиждень знову витягував поранених з-під мінометного обстрілу та куль», – каже А. Білобородченко.

До речі, з медиком був маленький песик Жужа, за декілька хвилин до артобстрілу він починав нервувати, крутитися, і намагався сховатися в бункері. Бійці спочатку кепкували з нього, але після першого, а згодом другого обстрілу зрозуміли, що це не випадково, і почали передавати по рації: «Жужа нервує – чекай на біду!».

За словами прикордонників, той маленький, непоказний песик врятував не одне життя наших військових.

Це символічно, що наші хлопці отримують й таку несподівану допомогу, адже вони роблять святу справу – захищають державний кордон і територіальну цілісність України.

Фото надані сектором взаємодії зі ЗМІ Південного регіонального управління Державної прикордонної служби України.